

وابسته به سازمان فرهنگی اجتماعی و ورزشی شهرداری اصفهان
با همکاری آموزشگاه آزاد سینمایی روزنه برگزار می‌نماید:

بینش عکاسانه به هنر معماری

خیام

KHAYYAM 2019

مدرس:
سید علی میرعمادی

زمان: دوشنبه: ۱۱ شهریور از ساعت ۱۸ تا ۲۰ مکان: اصفهان، خیابان باغ گل‌دسته، سالن کنفرانس کتابخانه مرکزی اصفهان

estahantforhang.ir | isfahanforhang | ۳۲۶۵۸۵۶۶

یک عکاس اصفهانی گفت: عکاسی معماری دم‌دستی نیست چون عکاسان معماری باید نگاه دقیقی داشته باشند و رسالت خاصی بر دوش آنها است.

«بینش عکاسانه به هنر معماری خیام» عنوان کارگاه آموزشی بود که به همت فرهنگسرای تخصصی رسانه سازمان فرهنگی، اجتماعی و ورزشی شهرداری اصفهان و با همکاری آموزشگاه آزاد سینمایی روزنه در سالن کنفرانس کتابخانه مرکزی برگزار شد. سیدعلی میرعمادی عضو فدراسیون جهانی عکاسی که ۱۴ سال پیش عکاسی را آغاز کرده و از ۹ سال پیش این هنر را به صورت حرفه‌ای دنبال می‌کند در این کارگاه اظهار داشت: این روزها به هرکس دوربین به دست می‌گیرد و شروع به عکس گرفتن می‌کند عکاس می‌گویند، اما یک عکاس واقعی باید مطالعات نظری و بصری و تجربیات فراوانی داشته باشد. وی دم‌دستی دانستن عکاسی معماری را اشتباه خواند و افزود: اتفاقاً عکاسان معماری باید نگاه دقیقی داشته باشند و رسالت خاصی بر دوش آنها است و تمام این عوامل عکاسی معماری را دارای هویتی مشخص و مجزا با سایر حوزه‌های عکاسی معرفی می‌کند.

این عکاس اصفهانی ادامه داد: مطالعه باعث می‌شود به زوایای مختلف یک بنا آگاه شوید و نگاه عمیق‌تری به آن پیدا کنید و در انتخاب زوایا و ابزار عکاسی خود دقت کرده و آنگاه با دید باز عکاسی خواهید کرد.

به گفته میرعمادی سال ۱۸۲۶ میلادی مبدأ تاریخ عکاسی است که در آن سال نخستین عکس تاریخ ثبت شد و از همان روزهای نخست هم معماری وارد عکاسی شده است. همچنین فیلیپ هنری دلاموت که مجموعه عکسی از بازسازی کریستال پالاس (کاخ شیشه‌ای) لندن در فاصله سال‌های ۱۸۵۰ تا ۱۸۵۶ ثبت کرد را می‌توان پیشگام عکاسی معماری دانست.

عکس‌ها به مثابه یک اثر تاریخی هستند

وی با بیان اینکه برخی عکس‌ها به مثابه یک اثر تاریخی هستند، گفت: شاید دید زیبایی‌شناسانه کمتری در عکس‌های معماری در سال‌های اولیه پیدایش آن وجود داشته باشد، اما این عکس‌ها راه‌گشای مطالعات تاریخی هستند و به آنها به چشم سند تاریخی نگاه می‌شود. برای مثال اهمیت تاریخی مجموعه عکس غلامحسین عرب از تخت فولاد در سال ۱۳۳۰ از وجه هنرمندانه این عکس‌ها کمتر نیست.

این عکاس اصفهانی به مجموعه عکس اوژن آتزه عکاس فرانسوی از پاریس اشاره کرد که فضای عکس‌های او متفاوت بوده و تحلیل جامعه‌شناسانه از فضای شهر پاریس در زمان خودش ارائه می‌کند و به تخریب فضاها و بازسازی شهری می‌پردازد؛ امری که امروز در شهر اصفهان با آن مواجه هستیم و شاید هرکدام عکس‌هایی از برخی مکان‌ها داریم که امروز تبدیل به سند تاریخی شده‌اند چون آن مکان‌ها به هر علتی دیگر وجود ندارند.

میرعمادی در ادامه به سراغ تاریخ عکاسی در ایران رفت و بیان کرد: دوربین عکاسی از زمان محمدشاه قاجار وارد ایران شد، اما عکاسی در دوره ناصرالدین شاه شکل جدی به خود می‌گیرد. البته با توجه به گران بودن دوربین و فرآیند عکاسی، این امر بیشتر در انحصار شاهزادگان، درباریان و مستشاران غربی بوده است.

وی اضافه کرد: در سال ۱۸۵۰ ناصرالدین شاه به ژول ریشار (میرزا رضاخان) دستور می‌دهد با سفر به شیراز مجموعه عکسی از

تخت‌جمشید تهیه کند، اما او در اصفهان متوقف می‌شود و به سمت شیراز می‌رود و چند سال بعد عکاسی ایتالیایی به نام لوئیجی پشه مجموعه عکسی از تخت‌جمشید تهیه می‌کند.

عضو فدراسیون جهانی عکاسی اظهار داشت: دومین نفر ملک قاسم میرزا شاهزاده قاجاری پس از عزل از حکومت آذربایجان به تهران برمی‌گردد و با توجه به تمکن مالی خوبی که داشت به عکاسی رو می‌آورد و در سال 1266 مجموعه عکسی از ارگ تهران، برج جهان‌نما و کاخ موزه گلستان به ناصرالدین شاه تقدیم کرد.

میرعمادی اصفهان را در ثبت عکس معماری در تاریخ خوش‌شانس دانست و به مجموعه عکس ارزشمند ارنست هولتسر از شهر اصفهان پیش از تخریب برخی بناها توسط ظل‌السلطان حاکم وقت اصفهان اشاره کرد و آنها را منبع اطلاعات ارزشمندی دانست که امروز از این بناهای تخریب‌شده در اختیار داریم.

وی لوئیجی پشه افسر ایتالیایی که در سال 1861 میلادی برای آموزش نظامیان به ایران سفر می‌کند را شخص مهمی در تاریخ عکاسی ایران دانست چون به صورت تخصصی به عکاسی معماری پرداخت و عکس‌های بسیار زیادی از بناهای مختلف و مجموعه کاملی از تخت‌جمشید از او به جا مانده است که قدیمی‌ترین اسناد تصویری است که از این بنا وجود دارد.

فضای عکاسی دچار سردرگمی است

عضو فدراسیون جهانی عکاسی با بیان اینکه امروز فضای عکاسی و حوزه‌های مختلف آن دچار نوعی سردرگمی و آشفتگی شده است که منحصر به فضای عکاسی معماری هم نیست، افزود: بسیاری در این عرصه فعالیت می‌کنند که هرکدام معتقدند بهترین هستند و سایرین را هم نقد می‌کنند، در صورتی که همان‌طور که جامعه از اقشار و طبقات گوناگون فرهنگی تشکیل شده است، عکاسان نیز سلايق متفاوتی دارند و طبق آن به خلق اثر می‌پردازند، پس آسیب‌شناسی فضای عکاسی مهم است.

میرعمادی نداشتن دانش فنی مناسب و بینش نسبت به عکاسی معماری را یکی از ضعف‌های عکاسان دانست و ادامه داد: رسیدن به بینش زیبایی‌شناسانه در عکاسی معماری آسان نیست و باید اصول و الزامات عکاسی معماری را رعایت کنیم. یک عکاس معمار باید درباره فضا دانش فنی خوب و تکنیک بسیار قدرتمندی داشته باشد که شاید در سایر حوزه‌های عکاسی به اندازه عکاسی معماری اولویت نداشته باشد.

این عکاس اصفهانی پیدا کردن زاویه مناسب را از دیگر الزامات عکاسی معماری دانست که نیازمند صبر بسیار زیاد عکاس و شناخت او نسبت به بنا است. همچنین ندانستن سبک‌ها و نحوه ارائه هرکدام می‌تواند ضعف عکس معماری را رقم بزند.